

Arrest

nr. 287 914 van 21 april 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat S. VAN ROSSEM, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 oktober 2011 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 19 maart 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 19 september 2013 bevestigd bij arrest nr. X.

1.2. Op 9 april 2015 dient verzoeker een tweede beschermingsverzoek in. Op 9 juni 2015 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) de afstand van zijn volgend verzoek om internationale bescherming vastgesteld. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

1.3. Op 7 januari 2020 dient verzoeker een derde beschermingsverzoek in. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek op 25 mei 2020 niet-ontvankelijk. De Raad bevestigt deze beslissing op 7 december 2020 bij arrest nr. X.

1.4. Op 23 juli 2021 dient verzoeker een vierde beschermingsverzoek in. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek op 3 maart 2022 niet-ontvankelijk.

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Ghawchak in het district Surkh Rod (provincie Nangarhar) afkomstig te zijn. U bent een etnische Tadzjiek. U bent ongehuwd. U bent vijf jaar naar school geweest.

U verliet uw land van herkomst in september 2011 en diende op 20 oktober 2011 in België een verzoek om internationale bescherming in. Volgens uw verklaringen woonde u heel uw leven, samen met uw ouders en uw jongere broer, in het dorp Ghawchak. Uw enige zus is getrouwd en woont eveneens met haar man in hetzelfde dorp. U had, samen met uw vader, een inkomen dankzij uw baan als timmerman bij een lokale werkgever, Jalil Qadiri. In die hoedanigheid werd u ook ingeschakeld in de bouw van militaire bases voor Amerikanen en Afghanen in de provincie Nangarhar. Twee weken voor de maand ramadan, ongeveer midden juli 2011, werd uw moeder aangesproken door taliban. Zij moest u en uw vader de boodschap doorgeven dat jullie moesten stoppen met werken en dat één van jullie zich moest inschakelen in de jihad. Daar hadden jullie echter geen oren naar en dus werd er twee weken later een dreigbrief bij jullie thuis afgeleverd. Erin werden dezelfde eisen nog eens schriftelijk herhaald en werd jullie bovendien nog slechts een week bedenktijd gegeven. De ouderlingen van het dorp, en het dorps hoofd zelf, stelden jullie echter gerust en raadden jullie aan dit dreigement niet au sérieux te nemen. Een maand later sloeg het noodlot echter toe. Terwijl uw vader in de moskee was, kregen jullie thuis de taliban op bezoek. Hun bedoelingen waren allerm minst vriendschappelijk en u verzette zich krachtdadig. U kreeg een klap in het gezicht, maar slaagde er desalniettemin in te ontsnappen. Later zou u van uw moeder vernemen, dat uw vader, die op het moment van uw vlucht net thuis kwam, en uw broer, werden meegenomen door leden van de taliban. U en uw moeder vonden onderdak bij uw oom A.(...), de broer van uw moeder, en u werd aangeraden het land te verlaten. Uw oom zette de logistieke en financiële organisatie van uw reis op poten en twee weken later kon u via Iran, Turkije, Griekenland en Italië België bereiken. U heeft geen nieuws van uw vader of broer. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u de taliban vreest. Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u enkele documenten voor: uw originele taskara, uitgegeven op 21 hamal 1387 Afghaanse kalender (AK) (9 april 2008 Gregoriaanse kalender (GK)); de originele taskara van uw vader; de originele taskara van uw broer; een origineel attest van uw werkgever, ‘Qadiri Brothers Construction Company’ (QBCC) en een originele dreigbrief van de taliban, opgesteld op 1 ramadan 1432 Islamitische kalender (IK) (1 augustus 2011 GK).

Op 19 maart 2013 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw tewerkstelling bij de lokale werkgever en bijgevolg evenmin aan uw beweerde problemen met de taliban als gevolg van deze tewerkstelling, en voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, u over een vestigingsalternatief in Jalalabad beschikt. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Op 19 september 2013 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) deze beslissing en beoordeling in haar arrest nr. 110 178. U diende geen cassatieberoep in.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 9 april 2015 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 9 juni 2015 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de afstand van uw volgend verzoek om internationale bescherming vastgesteld. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 7 januari 2020 een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat u in Afghanistan nog steeds gezocht wordt door de taliban. Uw oom, E.(...), werd vermoord door de taliban. Uw jongere broer, S.(...), werd opgepakt en is vermist. Na uw vertrek heeft uw familie het dorp verlaten en zijn ze verhuisd naar het dorp Sultanpur. U stelt dat u zich in België heeft geïntegreerd door te werken, de taal en de regels te leren. Ter ondersteuning van uw huidige verzoek legt u volgende documenten neer: een dreigbrief van de taliban en een brief van de dorpsouderen. Op 25 mei 2020 verklaarde het CGVS dit verzoek niet-ontvankelijk. U tekende beroep aan

tegen die beslissing. Op 7 december 2020 bevestigde de RvV die beslissing en beoordeling in haar arrest nr. 245 418. U diende geen cassatieberoep in.

Hierna ging u naar Frankrijk om een vriend te bezoeken. Uw vingerafdrukken werden er genomen door de politie in Parijs waarna u opnieuw naar België kwam. Op 23 juli 2021 diende u uw derde volgend verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidige verzoek verklaart u dat uw problemen met de taliban nog steeds actueel zijn. U legt een kopie voor van een brief van de taliban waarin staat dat ze u zullen doden indien ze u zouden vinden en dat ze uw oom E.(...) gedood hebben omdat hij u had geholpen. U legt tevens enkele foto's voor waarop u te zien bent met uw oom E.(...) en waarop het lijk van E.(...) te zien is. In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U bent intussen ook verloofd met een radiojournaliste die in Afghanistan woont. U stelt dat zij wordt bedreigd in Afghanistan.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle documenten en verklaringen in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming in hoofdzak steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet. In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen over uw werk en uw problemen met de taliban die daaruit zouden zijn voortgekomen. Daarnaast oordeelde het CGVS dat u over een intern vluchtalternatief in Jalalabad beschikte. Die beslissing en beoordeling werden in beroep door de RvV bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in. In het kader van uw eerste volgend verzoek werd door de DVZ de afstand van uw volgend verzoek om internationale bescherming vastgesteld. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Uw tweede volgend verzoek werd niet ontvankelijk verklaard. Die beslissing en beoordeling werden in beroep door de RvV bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over elementen waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet – met name dat uw problemen in Afghanistan nog steeds actueel zijn en dat u een brief van de taliban en enkele foto's voorlegt waaruit blijkt dat u nog steeds door de taliban gezocht wordt en zij uw oom hebben vermoord omdat hij u had geholpen (verklaring volgend verzoek, dd. 10.08.2021, vraag 16 en 19) – moet worden bevestigd dat het CGVS in het kader van uw

eerste en derde verzoek een weigeringsbeslissing nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen over uw werk en uw problemen met de taliban die daaruit waren voortgekomen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

De foto's van uw overleden oom zijn evenmin in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Op basis van die foto's kan onmogelijk de identiteit worden achterhaald van de daarop afgebeelde persoon. Evenmin kan op basis van die foto's worden achterhaald in welke omstandigheden de daarop afgebeelde persoon is overleden.

Aangaande uw verklaringen over uw verloving met een radiojournaliste in Afghanistan die daar wordt bedreigd (verklaring volgend verzoek, dd. 10.08.2021, vraag 13), moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over die verloving, haar werk en de bedreigingen jegens haar persoon, louter blote beweringen zijn die door geen enkel concreet element worden ondersteund. Bovendien koppelt u daar zelf nergens een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw verklaring in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming plaatsvond op 10 augustus 2021 en dus voordat de Taliban op 15 augustus 2021 de macht overgenomen hebben. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheids-situatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machts-overname getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurige geweld te Surkh Rod

in de provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is

blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Doorheen zijn verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van “*de artikels 1 en 2 afdeling A*” van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij gaat in op de nieuwe elementen die heden in zijn zaak voorliggen, met name de nieuwe documenten die nog nooit eerder werden besproken en bijkomende informatie met betrekking tot zijn echtgenote die radiojournaliste is in Afghanistan en de machtsovername door de taliban. Hij wijst erop dat zijn echtgenote ondertussen uit Afghanistan is gevlucht naar België, samen met de kinderen van haar zus, en hier tevens een beschermingsverzoek heeft ingediend, en dat zij samen als gezin in een opvangcentrum verblijven. Hij vraagt het principe van eenheid van gezin toe te passen.

Onder verwijzing naar landeninformatie haalt verzoeker vervolgens de algemene situatie in Afghanistan en in Kabul aan, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie.

Hij verwijst tevens naar het bewind van de taliban en stipt aan dat hij geruime tijd in Europa heeft verbleven.

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende documenten toe: bewijzen van zijn huwelijk (stuk 3); bewijs van het door zijn echtgenote ingediende beschermingsverzoek – bijlage 26 (stuk 4); bewijs van haar tewerkstelling als radiojournaliste (stuk 5).

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 6 februari 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023.

3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig voormeld wetsartikel een aanvullende nota neer waarbij hij twee certificaten voegt in verband met zijn voormalige werkgever in Afghanistan alsook foto's van de overleden oom die hem heeft geholpen om naar Europa te komen.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure

maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek, ingediend op 20 oktober 2011, verklaarde verzoeker dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omwille van problemen met de taliban ten gevolge van zijn tewerkstelling bij een lokale werkgever die onder meer werd ingeschakeld bij de bouw van militaire bases voor Amerikanen en Afghanen in de provincie Nangarhar. De commissaris-generaal wees dit beschermingsverzoek af omdat hij geen geloof hechtte aan de door verzoeker voorgehouden tewerkstelling en bijgevolg evenmin aan zijn beweerde problemen met de taliban. Daarnaast werd vastgesteld dat verzoeker beschikt over een vestigingsalternatief in Jalalabad.

Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad op 19 september 2013 bevestigd bij arrest nr. 110 178.

Verzoekers derde beschermingsverzoek werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS aangezien hij geen nieuwe elementen aanbracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. Het beroep hiertegen werd door de Raad op 7 december 2020 verworpen bij arrest nr. 245 498.

In het kader van zijn huidige vierde beschermingsverzoek, ingediend op 23 juli 2021, verwijst verzoeker naar de eerder door hem voorgehouden problemen. Hij legt een kopie neer van een brief van de taliban waarin staat dat ze hem zullen doden indien ze hem zouden vinden en dat ze zijn oom E. hebben gedood omdat hij hem had geholpen. Verzoeker legt tevens enkele foto's voor waarop hij te zien is met zijn oom E. en waarop het lijk van E. te zien is.

Verzoeker geeft ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) tevens aan dat hij intussen is verloofd met een radiojournaliste die in Afghanistan woont en stelt dat zij wordt bedreigd in dat land.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.2. In de mate dat verzoeker een zekere vooringenomenheid aanklaagt, gelet op de negatieve beslissingen die in het verleden reeds zijn genomen, wijst de Raad erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de nieuwe stukken en verklaringen die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidige volgend beschermingsverzoek en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Hij heeft aldus wel degelijk een onderzoek gevoerd naar de door verzoeker bijgebrachte nieuwe verklaringen en stukken. Daarbij komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe verklaringen en stukken van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.3. In het bijzonder oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, door louter opnieuw te verwijzen naar asielmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, er niet in slaagt de eerdere beoordeling om te buigen, met name dat geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaringen over zijn werk en bijgevolg evenmin aan zijn problemen met de taliban die daarvan het gevolg zouden zijn geweest. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld: *“Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.”*

Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die de desbetreffende pertinente bevindingen kunnen weerleggen of ontkrachten.

5.4. Wat betreft de door verzoeker bij de DVZ voorgelegde stukken, wordt niet betwist dat het hier gaat om nieuwe elementen, met name elementen die niet werden onderzocht in het kader van het op het vorige beschermingsverzoek genomen besluit en waarop dat besluit niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). Evenwel blijkt niet dat deze stukken de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen (RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet-authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

In dit kader herhaalt de Raad dat uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (AD CGVS 3^e beschermingsverzoek, map met landeninformatie, COI Focus *“Afghanistan: corruptie en documenten-fraude”*, 21 november 2017) blijkt dat er sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude in Afghanistan waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vrienden-dienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. In de bestreden beslissing wordt terecht bemerkt: *“Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken.”*

Verzoeker brengt geen informatie aan die hierop een ander licht kan doen schijnen.

Aan de brief van de taliban die verzoeker voorlegt kan dan ook maar een zeer beperkte bewijswaarde worden gehecht. Deze bewijswaarde wordt in casu nog meer aangetast nu verzoeker hiervan slechts een kopie voorlegt. Kopieën kunnen immers gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk worden gefabriceerd, zijn gemakkelijk manipuleerbaar en kunnen bovendien door om het even wie en om het even waar en wanneer zijn opgemaakt. In de bestreden beslissing wordt aldus terecht gesteld dat gelet op de bijzondere relatieve bewijswaarde deze brief niet volstaat om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Ook aan de twee certificaten die verzoeker bij aanvullende nota neerlegt ter staving van zijn voorgehouden tewerkstelling bij de lokale werkgever, Jalil Qadiri, kan wegens de hoger vermelde corruptie en documentenfraude in Afghanistan maar een zeer beperkte bewijswaarde worden gehecht. Het is vooreerst niet ernstig te noemen dat verzoeker anno 2023 certificaten neerlegt die dateren van 2011; verzoeker maakt ook niet aannemelijk waarom hij deze nu pas neerlegt. Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek een gelijkaardig attest heeft neergelegd ter staving van zijn tewerkstelling. Er werd toen evenwel vastgesteld dat dit document tal van inconsistenties vertoont met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt: *“De Raad stelt vast dat verzoeker ter staving van zijn tewerkstelling bij de lokale werkgever Jalil Qadiri een document neerlegt dat vermeldt dat hij bij voornoemde zou gewerkt hebben vanaf “2009/05/04”. Nog daargelaten dat nergens uit het document blijkt hoe lang verzoeker daar gewerkt zou hebben, noch op welke datum dit document werd opgesteld, blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit stuk tal van anomalieën bevat. Zo blijkt uit de ‘Investors Directory’ van het ‘Afghanistan Investment Support Agency’ dat het licentienummer D-1901, dat op het door verzoeker voorgelegde document verbonden is met zijn vermeende werkgever QBCC van wie het adres zich zogenaamd in Jalalabad bevindt, in werkelijkheid toebehoort aan het bedrijf ‘Qadir Brothers’, met als adres Sar-e Kotal Khair Khana, District 17 in Kabul. Bovendien stemmen de telefoonnummers die op verzoekers document worden vermeld niet overeen met de contactnummers van het met dit bedrijf verbonden licentienummer van de ‘Qadir Brothers’. Deze ongerijmdheden, samen met de vaststelling dat op verzoekers document enerzijds van ‘Qadiri’ en anderzijds van ‘Qadiry (stempel)’ sprake is, maken dat aan dit document geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Hieruit volgt dat het bestaan van QBCC ongeloofwaardig wordt waardoor niet langer geloof kan worden gehecht aan verzoekers tewerkstelling bij de lokale werkgever en bijgevolg evenmin aan zijn beweerde problemen met de taliban.*

(...)

De door verzoeker bijgebrachte documenten per brief van 20 juni 2013, (...) een certificaat van zijn job bij QBCC samen met een visitekaartje, doen aan bovenstaande geen afbreuk. (...) Op de fotokopie van het certificaat van QBCC werd ditmaal het licentienummer weggelaten en worden andere telefoonnummers vermeld. De aangebrachte wijzigingen zijn duidelijk aangebracht in functie van het motief van de bestreden beslissing hierover. Hoe dan ook betreft het slechts een fotokopie waaraan alleen al om het manipuleerbare karakter ervan geen bewijswaarde kan worden toegekend." (RvV 19 september 2013, nr. 110 178).

De Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat twee certificaten die verzoeker heden bijbrengt eveneens louter zijn opgesteld naar aanleiding van voormelde opmerkingen hierover. De beide certificaten van QBCC bevatten ditmaal wel de datum waarop deze werden opgesteld en één certificaat vermeldt nu wel hoe lang verzoeker daar zou hebben gewerkt. Verder stelt de Raad vast dat de twee certificaten luidens de Afghaanse kalender beide dateren van 14/08/1390, maar de Engeltalige versies van de attesten dan weer niet dezelfde datum bevatten (04/11/2011 en 05/11/2011). Ook bevatten deze attesten niet dezelfde pasfoto terwijl ze wel in dezelfde periode zijn opgesteld. De onderkant van het attest dat de datum 5/11/2011 vermeldt, werd overigens duidelijk afgeknipt, gelet op de onvolledige stempel en handtekening die het bevat alsook gezien de slecht geknipte bladrand. Dit gebeurde duidelijk met het doel om de erop vermelde gegevens, vermoedelijk het adres en telefoonnummers van het bedrijf daar deze gegevens op het attest neergelegd in het verleden wel te zien waren, verborgen te houden nu toen reeds werd vastgesteld dat de bijgebrachte certificaten andere telefoonnummers vermeldden.

De Raad acht het niet ernstig dat verzoeker nu plots komt aandragen met attesten waarin de voormelde onvolkomenheden zagezegd worden rechtgezet. Deze documenten komen gemanipuleerd over en halen de bewijswaarde ervan nog verder onderuit.

Wat betreft de foto's die verzoeker neerlegt zowel bij de DVZ als bij aanvullende nota, stelt de Raad vast dat op basis van deze foto's niet kan worden opgemaakt of de afgebeelde persoon effectief verzoekers oom E. betreft. Er zijn geen bijkomende bewijskrachtige elementen die ondersteunen dat deze man daadwerkelijk zijn oom E. is, zodat deze man om het even wie kan zijn. Evenmin kan op basis van die foto's worden achterhaald in welke omstandigheden de daarop afgebeelde persoon is overleden. Deze foto's volstaan op zich niet om verzoekers persoonlijke problemen aannemelijk te maken. Er kan bovendien maar een zeer beperkte bewijswaarde aan worden gehecht omwille van mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie daar het CGVS en de Raad geen zicht hebben op waar en onder welke omstandigheden deze foto's werden gemaakt.

Gelet op de omstandig gedane vaststellingen in het kader van verzoekers eerdere beschermingsverzoeken en gelet op voorgaande bevindingen inzake de inhoud en de zeer beperkte bewijswaarde van de documenten en stukken die hij heden voorlegt in het kader van zijn vierde beschermingsverzoek, besluit de Raad dat deze documenten en stukken, wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen, niet van die aard zijn dat ze een ander licht kunnen werpen op, laat staan opwegen tegen, de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn relaas met betrekking tot zijn werk en de problemen met de taliban die daaruit zouden zijn voortgekomen.

Het geheel aan documenten, stukken en de verklaringen van de verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, kunnen de voorgelegde documenten en stukken dan ook niet worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

5.5. In zoverre verzoeker onderlijnt dat de machtsovername door de taliban een nieuw element is, wijst de Raad op wat volgt.

Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineens stortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens uitgebreid onder de aandacht wordt gebracht in de aanvullende nota van de verwerende partij.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal een beslissing inzake het thans voorliggende volgend verzoek om internationale bescherming heeft genomen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in het licht van de hiervoor geschetste nieuwe context een geactualiseerde beoordeling heeft gemaakt van de algemene situatie in Afghanistan en de eventuele daaruit voortvloeiende nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomst-gerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een de-factoregering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Verzoeker werd in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek gehoord op de DVZ op 10 augustus 2021, dus nog voor de machtsovername door de taliban op 15 augustus 2021. Hij werd niet opnieuw gehoord op de DVZ noch gehoord in het kader van een persoonlijk onderhoud op het CGVS en heeft evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst in te vullen in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan.

In de bestreden beslissing wordt gesteld: “Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw verklaring in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming plaatsvond op 10 augustus 2021 en dus voordat de Taliban op 15 augustus 2021 de macht overgenomen hebben. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.”

Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt verzoeker evenwel niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en/of via een aanvullende nota of middels zijn verklaringen ter terechtzitting.

Zoals reeds aangestipt in punt 4.1., is de Raad ertoe gehouden een volledig en ex nunc-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1° en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die hij niet kan herstellen, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat hij niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

5.6. Waar verzoeker bij de DVZ eveneens verklaarde dat hij verloofd was met een radiojournaliste in Afghanistan die daar wordt bedreigd, wordt in de bestreden beslissing bemerkt dat dit enkel loutere beweringen betreffen die door geen enkel concreet element worden ondersteund. Daarnaast wordt gesteld dat verzoeker daar zelf nergens een persoonlijke vrees of een reëel risico op ernstige schade aan koppelt.

In het verzoekschrift geeft verzoeker te kennen dat zij inmiddels getrouwd zijn, dat zijn echtgenote in België verblijft en dat ook zij een beschermingsverzoek heeft ingediend. Aan het verzoekschrift worden documenten gevoegd ter staving van zijn huwelijk met een radiojournaliste in Afghanistan, haar tewerkstelling en haar beschermingsverzoek.

De verwerende partij geeft ter terechtzitting aan heden niet te betwisten dat verzoeker huwde met deze Afghaanse radiojournaliste en deelt eveneens mee dat zij werd geëvacueerd na de machtsovername door de taliban. De Afghaanse radiojournaliste zou verzoeker hebben vervoegd in het opvangcentrum, samen met de kinderen van haar zus en op 17 december 2021 een eigen beschermingsverzoek hebben ingediend. Inmiddels zouden verzoeker en de Afghaanse radiojournaliste weer van elkaar gescheiden zijn. Verzoeker geeft tijdens de terechtzitting toe dat de Afghaanse radiojournaliste hem heeft verlaten en dat er reeds gedurende een jaar geen contact meer zou zijn.

Hoewel verzoeker geen duidelijke persoonlijke vrees of een reëel risico op ernstige schade aanvoert omwille van de tewerkstelling van de Afghaanse radiojournaliste met wie hij was gehuwd en daargelaten de reden voor de scheiding, meent de Raad dat in deze toch een zekere voorzichtigheid gepast is, te meer deze Afghaanse radiojournaliste ondertussen zou zijn erkend als vluchteling. Al het voorgaande heeft overigens betrekking op gebeurtenissen die grotendeels plaatsvonden na het nemen van de bestreden beslissing en/of na het indienen van het verzoekschrift en waar de Raad, ondanks een aantal toelichtingen vanwege de partijen tijdens de terechtzitting, geen volledig zicht op heeft. Bovendien verduidelijkt verzoeker dat de kinderen die mee werden geëvacueerd in wezen zijn kinderen betreffen, die zijn geboren uit zijn eerste huwelijk. Zij verblijven met hem in het opvangcentrum en op 20 februari 2023 zou een DNA-onderzoek gepland zijn om de biologische band met deze kinderen te laten vaststellen.

5.7. In zijn verzoekschrift en ter terechtzitting vestigt verzoeker nog de aandacht op zijn verblijf in Europa.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel wordt aangenomen dat personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in Westerse landen, een risicoprofiel hebben. Personen onder dit risicoprofiel kunnen, afhankelijk van risicobepalende factoren, een gegronde vrees voor vervolging hebben vanwege de taliban, de Afghaanse samenleving of hun familie. Dit wordt bevestigd in de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023 (p. 77-79).

Met het oog op een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij in het kader van een (toegeschreven) verwestering rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker Afghanistan reeds in september 2011 verliet en op 20 oktober 2011 een beschermingsverzoek indiende in België. Ter terechtzitting stelt verzoeker in 2018 te zijn teruggekeerd naar Afghanistan maar dan weer vertrokken te zijn naar Europa. Het voorgaande neemt niet weg dat rekening moet worden gehouden met een geheel gewijzigde situatie, waar de heersende regels en normen binnen de Afghaanse samenleving heden worden vormgegeven door de taliban sinds hun machtsovername in augustus 2021, in die zin dat deze aanzienlijk werden verstrengd gelet op de zeer traditionele interpretatie van de geloofsleer door de taliban.

Daarbij benadrukt verzoeker ter terechtzitting dat hij van Tadzjiekse origine is. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat er heden sprake is van een groepsvervolging van Tadzjiken in Afghanistan of dat het loutere gegeven Tadzjiek te zijn zou volstaan om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Uit de landeninformatie blijkt wel dat een individuele beoordeling nodig is daar de taliban etnische Tadzjiken beschouwt als potentiële medestanders van de National Resistance Front (NRF). Bijgevolg worden Tadzjiken in de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023 (p. 85-86) dan ook aangemerkt met een risicoprofiel en kunnen zij, afhankelijk van risicobepalende factoren, een gegronde vrees voor vervolging hebben vanwege de taliban.

Ten slotte bemerkt de Raad nog dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Nangarhar, de vierde meest door geweld getroffen provincie in Afghanistan van alle 34 provincies (COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 13 september 2022, p. 5), waarbij geen abstractie kan worden gemaakt van de sterke aanwezigheid van ISKP in deze provincie.

5.8. Het voorgaande in acht genomen stelt de Raad vast dat verzoeker middels zijn verzoekschrift en ter terechtzitting een aantal elementen naar voren brengt die, hoe summier ook, niettemin, al dan niet cumulatief, een ernstig begin van aanwijzing bevatten over de invloed die de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 op zijn eigen persoonlijke situatie heeft gehad.

Gelet op het gegeven dat verzoeker niet meer is gehoord na de machtsovername door de taliban, hetgeen een fundamenteel nieuw feit is, en gelet op het gegeven dat hij middels zijn verzoekschrift en ter terechtzitting een aantal elementen naar voren brengt die een impact zouden kunnen hebben op de besluitvorming, is de Raad van oordeel dat een verder onderzoek zich opdringt.

Daarbij moet verzoeker de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van de ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte alsook volledige en ex nunc beoordeling van risicobepalende factoren en een eventuele nood aan internationale bescherming kan plaatshebben. Indien nodig kan dit gebeuren middels een nieuw gehoor.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker echter niet verder op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 3 maart 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES